

aŭ *leksike heterogenaj*. Homogenaj planlingvoj ĝenerale estas tiuj, kiuj prenas siajn karakterizaĵojn de unu alia ekzistanta lingvo, dum heterogenaj estas tiuj, kiuj originas en pluraj lingvoj. Ĉe la postaj tipologioj tiu distingo ankaŭ iĝos populara. Kuznecov plie dividas la homogenajn lingvojn laŭ karakterizaĵoj lingvistikaj, genetikaj kaj kulturaj.

Laŭ la fonetika-gramatika vidpunkto li eligas kvar subgrupojn: ĉu la fonetiko kongruas kun la internacie uzata grafiko (ekz. *Latino sine flexione*); ĉu la grafiko kongruas kun la internacia prononco (ekz. *Idiom Neutral*); ĉu la konkretaj sonvaloraj variantoj de diversaj literoj konserviĝas, sed estas markitaj per specialaj diakritaj signoj (ekz. *Esperanto*); aŭ ĉu la konkurantaj variantoj de prononco ne estas normigitaj, (ekz. *Interlingua /IALA*).

Laŭ la strukturo, la planlingvoj estas divideblaj al *skemismaj kaj naturalismaj*. Skemismaj projektoj, laŭ la grado de skemeco, povas esti hiperskemaj aŭ hiposkemaj. Naturalismaj projektoj simile povas esti hipernaturalismaj aŭ hiponaturalismaj. Kuznecov do tiel pli detale gradigas la tipologion ekde apriorismo tra skemisma aposteriorismo ĝis naturalisma aposteriorismo. Lia tipologio ne interesiĝas pri perfekteco de prilaborado de koncernaj projektoj nek pri praktika uzeblo.

5.10. Detlev Blanke (1985/2006)

Detlev Blanke (1941-2016) estis germana lingvisto, li habilitiĝis pri interlingvistiko, instruis ĝin en la Humboldt Universitato en Berlino kaj en la Interlingvistikaj Studoj en Poznano. Li gvidis interlingvistikan oficon ĉe kulturligo de GDR, organizis multajn internaciajn fakajn konferencojn, i.a. esperantologiajn konferencojn ĉe UK-oj, fondis kaj longe prezidis la germanan Societon pri Interlingvistiko (Gesellschaft für Interlinguistik, vidu ĉapitron 1).

Lia unua kontribuado al klasigo de planlingvoj aperis en lia habilitdoktoriga verko en 1985. Tie li prezentas tri diversajn eblajn tipologiojn de diversaj vidpunktoj. Li unue mencias la plej konatajn tipologiojn de aliaj interlingvistoj kvazaŭ resumante la sistemojn plej sukcesajn kaj vaste konatajn. Do la planlingvojn aŭ lingvajn projektojn eblas klasifiki laŭ:

- Lingva realigonivelo: laŭ tiu oni diferencigas *pazigrafiojn kaj pazilaliojn*. Pazigrafioj estas lingvoj aŭ almenaŭ iuj strukturitaj komunikprojektoj, kiuj uzas skriban formon, sed ne nepre parolan. Ili plej ofte baziĝas sur simboloj, por kiuj ne bezonatas elparola sistemo, ĉar eblas legi ilin en iu ajn lingvo. Jam en la 18-a jarcento aperis multaj pazigrafiaj sistemoj, gestolingvoj, piktografioj, ideografioj, kriptografioj, universalaj alfabetoj, steganografioj, signalsistemoj kaj aliaj kodoj. Pazilalio estas ajna lingvo elparolebla, ĝi povas kompreneble ankaŭ posedi skribon.
- Lingvomaterialo kaj lingvostrukturo: Tio reprezentas la supre prezentitan tipologion (la plej popularan laŭ Blanke). Ofta enkategoriigo estas la apriora-aposteriora divido laŭ la distanco de la planlingvo disde la etnaj lingvoj.
- Lingvistika koncepto: Tio estas tipologio laŭ lingvistika vidpunkto. La nivelo de tiuj lingvoj estas tre diversa, de tute malseriozaj ĝis bone elpensitaj projektoj kun konkreta celo (ekz. Ido).
- Detaleco de la lingvoplano: Tio klasifikas la lingvojn laŭ tio, kiom ellaborita estas la lingvoprojekto, ĉu ekzistas nura skizeto aŭ kelklibra dokumentaro.